

Sygn. akt VI Gz 111/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska

Sędziowie SO Jerzy P. Naworski

SO Wojciech Modrzyński

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2019 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt V GC 1123/18

postanawia

1) oddalić zażalenie,

2) zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego

Jerzy P. Naworski Małgorzata Bartczak – Sobierajska Wojciech Modrzyński

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy w T. odrzucił sprzeciw pozwanego A. S. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 lipca 2018 r. wydanego przez ten Sąd w sprawie V GC 1123/18 (k. 154).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał, że odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i pouczeniami został uznany za doręczony pozwanemu w trybie art. 139 § 1 k.p.c. w dniu 8 sierpnia 2018 r. jako przesyłka dwukrotnie awizowana w dniach 24 lipca 2018 r. oraz w dniu 1 sierpnia 2018 r. Przesyłka sądowa w dniu 9 sierpnia 2018 r. została wydana pozwanemu na skutek wadliwego działania operatora publicznego. Mianowicie z uwagi na zgłoszenie się adresata w dniu jej zwrotu, ale przed jego dokonaniem oraz na prośbę adresata – pozwanego przesyłka została wydana mu przez operatora pocztowego, zamiast zostać zwrócona do sądu (nadawcy) jako niepodjęta w terminie. W dniu 24 października 2018 r. Poczta Polska S.A. w W. uznała reklamację usługi pocztowej za uzasadnioną.

Zgodnie z ustaleniami Sądu a quo, dwutygodniowy termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty liczony od dnia 8 sierpnia 2018 r. upłynął w dniu 22 sierpnia 2018 r. Pozwany w dniu 23 sierpnia 2018 r. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Wobec powyższego Sąd Rejonowy uznał, że sprzeciw od nakazu zapłaty jako wniesiony po upływie terminu podlegał odrzuceniu.

Sąd I instancji wskazał również, że fakt, iż przesyłka, zamiast jej zwrócenia nadawcy jako niepodjętej w terminie, została wydana adresatowi po upływie siedmiodniowego terminu od powtórnego awizowania, nie powoduje, iż termin ten uległ wydłużeniu na skutek wadliwego działania operatora, który działał na żądanie adresata. Zatem złożenie sprzeciwu w dniu 23 sierpnia 2018 r. nastąpiło po upływie ustawowego, dwutygodniowego terminu.

Na powyższe postanowienie pozwany złożył zażalenie wnosząc o uchylenie orzeczenia w całości i uznanie, że sprzeciw został złożony w terminie, ewentualnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a nadto o zasądzenie od strony powodowej zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego (k. 159-160).

Argumentując swoje stanowisko skarżący podniósł, że w dniu 1 sierpnia 2018 r. doręczono jemu drugie awizo. W dniu 8 sierpnia 2018 r. pozwany stawił się w Oddziale Poczty Polskiej celem odebrania awizowanej przesyłki, jednak przesyłki nie wydano ze względu na jej zagubienie. Pracownik placówki polecił pozwanemu, by stawił się w dniu 9 sierpnia 2018 r. i zgłosił reklamację kierownikowi Oddziału. Pozwany w dniu 9 sierpnia 2018 r. ponownie stawił się u operatora i na skutek reklamacji, po ponownym przeszukaniu przesyłek, odnaleziono korespondencję adresowaną do pozwanego i wydano ją mu. Tym samym, zdaniem żalącego, sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym został wniesiony z zachowaniem ustawowego terminu, bowiem faktycznie przesyłka została jemu wydana w dniu 9 sierpnia 2018 r., a opóźnienie spowodowane było zagubieniem korespondencji w Oddziale Poczty Polskiej S.A.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego (k. 172). Powód podniósł, że pozwany nie uprawdopodobnił w żaden sposób, że w dniu 8 sierpnia 2018 r. przesyłka nie została mu wydana z uwagi na jej zagubienie w placówce pocztowej, dlatego faktycznie odebrał ją w dniu 9 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie było bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Sąd Okręgowy uznał, że może przyjąć za własne ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd I instancji. W istotnym dla rozstrzygnięcia zakresie ustalenia te są zgodne z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, a jego ocena, odpowiada treści art. 233 § 1 k.p.c. i mieści się w określonych w nim granicach swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodowej całości materiału dowodowego. Ustalenia te są ponadto wystarczające do dokonania oceny zasadności zażalenia. Tym samym zbędne jest ich powtarzanie.

Konieczne przesłanki doręczenia na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 1222, dalej: „rozporządzenie”) to złożenie pisma w placówce pocztowej, poprzedzone próbą doręczenia oraz umieszczenie dwukrotnego zawiadomienia o awizacji przesyłki.

Przesyłka może być odebrana z placówki pocztowej w ciągu siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia o jej złożeniu, a po bezskutecznym upływie tego terminu - w ciągu siedmiu dni od dnia umieszczenia drugiego zawiadomienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest konsekwentnie stanowisko, iż doręczenie w sytuacji, której dotyczy art. 139 § 1 k.p.c. następuje w dniu, w którym złożone pismo zostało odebrane z placówki pocztowej, o ile odebranie takie nastąpiło w terminie przeznaczonym do odbioru, natomiast w razie, gdy pismo nie zostało odebrane w terminie przeznaczonym do odbioru, doręczenie następuje w ostatnim dniu tego terminu. Faktyczne wydanie przez placówkę pocztową przesyłki adresatowi po upływie terminu odbioru pisma prawidłowo złożonego w placówce pocztowej, nie może przesądzać o określeniu dnia doręczenia pisma sądowego w rozumieniu przepisów procedury cywilnej, która z takim terminem wiąże początek biegu terminów procesowych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1971 r., III CZP 10/71, OSNCP 1971 r. Nr 11, poz. 187, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1995 r., III CRN 71/94, z dnia 20 czerwca 2000 r., III CZ 59/00, z dnia 6 lipca 2000

r., V CKN 1159/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 12, z dnia 10 sierpnia 2000 r., IV CKN 1026/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 16, z dnia 30 listopada 2007 r., IV CZ 89/07, z dnia 5 czerwca 2009 r., I CZ 26/09; z dnia 28 listopada 2014 r., I CZ 90/14, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2004 r., III CK 226/02, MoP 2007, nr 10, s. 563, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2016 r., II CZ 79/16).

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy przyjął, iż o skutecznym doręczeniu odpisu nakazu zapłaty w trybie art. 139 § 1 k.p.c. nie decyduje data jego faktycznego wydania adresatowi (9 sierpnia 2018 r.), jeżeli nastąpiła po upływie terminu do odbioru pisma, na skutek nie zrealizowania przez placówkę pocztową operatora obowiązku niezwłocznego zwrotu niepodjętej przesyłki do nadawcy (§ 10 rozporządzenia).

W niniejszej sprawie nie wystąpiły żadne wątpliwości co do dat awizacji i wydania przesyłki adresatowi w dniu, w którym powinien nastąpić jej zwrot do nadawcy. Skarżący potwierdził w zażaleniu, że drugie awizo otrzymał 1 sierpnia 2018 r.

Sąd I instancji dostrzegając, iż wydanie przesyłki nastąpiło po przekroczeniu termin jej przechowywania w placówce pocztowej operatora, złożył reklamację wskazując na wadliwe doręczenie przesyłki, która powinna być wydana do dnia 8 sierpnia 2018 r., zaś w dniu 9 sierpnia 2018 r. winna być niezwłocznie zwrócona Sądowi, a nie wydana pozwanemu (k. 149).

W odpowiedzi operator poinformował, iż reklamacja jest w pełni uzasadniona, potwierdził, że adresat przesyłki A. S. zgłosił się po odbiór w dniu jej zwrotu, ale przed jego dokonaniem i na prośbę adresata przedmiotowa przesyłka została mu wydana. Wskazał też, iż dane przekazane do Elektronicznego Potwierdzenia Odbioru są poprawne.

Skarżący natomiast w żaden sposób nie wykazał aby zgłosił się po przesyłkę w dniu 8 sierpnia 2018 r., lecz nie wydano mu jej tego dnia, ponieważ została zagubiona i polecono mu stawić się dnia następnego. Gdyby taka sytuacja rzeczywiście miała miejsce to skarżący z pewnością uzyskałby stosowne zaświadczenie o zaginięciu przesyłki w dniu 8 sierpnia 2018 r, i jej odnalezieniu 9 sierpnia 2018 r.

W konsekwencji zażalenie jako bezzasadne należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na mocy art. 98 k.p.c.

Jerzy P. Naworski Małgorzata Bartczak – Sobierajska Wojciech Modrzyński

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)